

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cyrenio. 240

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἦν ἔμπνευσθεὶς ὁ Πέτρος παρ' αὐτῆς ὡς
κρηπίδα καὶ βῆθρον ἀπέθετο, ἐφ' ἣν ἔ-
ἑαυτῆς ἐκκλησίαν ὁ κύριος ἀποδόμησε.

Τῷ αὐτῷ. σλγ.

Τὸ σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, τῆς
δύο φύσεων σημεῖον τὴν ἐνωσιν, ἦν ἐν
ἑαυτῷ ὁ τῆς θεοῦ υἱὸς εἰς σωτηρίαν ἡ-
μῶν θεοπροπῶς ἐξεργάσατο.

Ἡρμοκλιῶ. σλζ.

Ἀγνοεῖς μὲν τὴν ἀναπόδοσιν, ὡς
ἀβλεπῶν παρὰ τὰ μέλλοντα. ἔ-
μόνον δὲ ἐν τῷ μέλλοντι κερτιρίω, ἀλ-
λά καὶ ἐν τῷ παρόντι βίω τὰς ἐπαχθίας
πίστις δίχως οἱ βῆσανοι, καὶ πειθέτω
σε ἡ τοῦ Ἀχαάβ Ιεζάβελ, ὅτι μανῆ-
σα τῷ τῆς Ναβουθ ἀμπελῶνι, καὶ
νῦν μὲν βροχὰ κωῶν γενομένη, μετὰ
ταῦτα δὲ τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τηρηθήσεται.

Σερηνῶ. σλη.

Πύλας ἄβου ὁ θεὸς λόγος ἐκάλε-
σε, τὰς τῆς ἀθῶν πτωχίας, τὰς τῆς
ἀρέστων βλασφημίας, αἷς ποὶ πάσαις
ἀνθεσῶσα ἡ τῆς θεοῦ ἐκκλησία, αἷς
μὲν καταγωνίζεται, ὑπὸ δὲ τῆς ἑ-
κατακυριεύεται.

Ἀλφειῷ πρεσβυτέρῳ. σλθ.

Ἡ ἐν τῷ ὄρει μεταμόρφωσις τῆς δε-
αυτῆς ἡμῶν καὶ σωτήρος, τὴν ἐκ νε-
κρῶν ἐξανάστασιν ἡμῶν παροδύλα,
ἦν τινα καὶ φυλάττειν ἐν ἑαυτοῖς οἱ θεα-
ταὶ παροσετάθησαν μέχρι τῆς αὐτῆς
ἀναστάσεως, ὡς τότε πιστὴν φημισμένην,
οἷα τῷ ἔργῳ ὄρα μὲν. ἡ δὲ Μωσῆος
καὶ Ἡλίου παρῆσα, τὴν ζώντων καὶ νε-
κρῶν ἐμαρτύρησεν αὐτῷ δεσποτεῖαν.

Κυρηνίῳ. σμ.

Εἰ τῆς κακῶν ἀίτιον ὅτι τὸ θεῖον,
πῶς ὅτι σε ἕει, καὶ ἡλιον ἀνατέλλει,
καὶ μέχρι γήρως σε παρέτεινεν ἐν ταῦτα,

ratus Petrus, tāquam basim ac fundamē-
tum iecit, super quod Dominus Eccle-
siam suam extruxit.

Eidem. 236.

Hæc verba, Tu es Christus Filius Dei,
duarum naturarum coniunctionem signi-
ficant, quam Dei filius in seipso, nostræ fa-
lulis causa, modo deitati consentaneo ef-
fecit.

Hermociano. 237.

Mercedem ignoras, ut qui ad futura cæ-
cutias. Porro non in futuro duntaxat iudi-
cio ac tribunali, verum etiam in hac vita
meritas pœnas pendunt, qui invidia labo-
rant. Huius rei tibi fidem faciat Iezabel
illa vxor Achab, quæ insana quadā vineæ
Naboth cupiditate exarsit: ac propterea,
& nunc canibus præda fuit, & post igni
sempiterno seruat.

Sereno. 238.

Per inferi portas diuinus sermo impio-
rum hominum cœtus atque heresum blas-
phemias intelligit: quibus omnibus obfi-
stens Dei Ecclesia, eas quidem frangit &
expugnat, ab iis autem vinci non potest.

Alphio presbytero. 239.

Domini ac Saluatoris nostri in monte
transfiguratio, nostram à morte ad vitam
excitationem præsignabat: quam quidem
etiam usque ad ipsius resurrectionem, taci-
tam apud se tenere spectatores iubebatur,
ut pote tum fidem inuēturam, ut quæ iam
re ipsa perficeretur. Mosi autem & He-
liæ præsentia hoc testabatur, eū & viuis
& mortuis dominari.

Cyrenio. 240.

Si Deus malorum author est, qui sit ut
super te pluat ac solem oriri faciat, atque
ad senilem usque ætatem hic tibi vitam

H iij

prorogarit, qui multis mortibus iam pridē dignus eras: verūm ob ipsius misericordiā ad hoc vsq̄ue ætatis, pœnitentiæ ac resipiscentiæ causa, seruatus es.

Synesio. 241.

Quod scire aues, breue est, at certūm tamen. Si Deus sui semper similis est, nec quicquam vnquā ipsi accedit, Pater semper sic necesse est. Quod si semper Pater est, sequitur vt filium quoque semper habuerit. Ex quo conficitur, cum eandem cum Patre æternitatem habere.

Hermينو Comiti. 242.

Et si de Montani blasphemia nunquam ad hunc vsq̄ue diem quicquam, vt scribis, audieras: tamen ea vetus & longa est, atque ingentem putredinē ac labem & perniciem conflauit: opus est autem eam effuso cursu fugere atque amoliri, vt quæ tantum animæ detrimentū procreare queat, quantum ipse erroris artifex inuenit. Pīstigijs enim, & puerorum cædibus, atque adulterijs, & simulachrorum cultibus constat, atque à sœuis dæmonibus compingitur: cuius qui particeps est, illis confestim expletur.

Eidem. 243.

Prolixam quidem orationem impietatis declaratio requirit. Vt autem paucis rem complectar, Spiritum Sanctum de medio tollere student, eum haudquaquā in die Pētecostes ad sacrosanctos Apostolos venisse asserentes, verūm longo post tempore Montani opera datum esse, hominis qui nil quidem graue, vt ipsi contendunt, admiserit, at reuera in adulterio perspicuē deprehēsus sit, atque hoc præclaro facinore diuinum prospectum ipsius fidei creditum esse affirmet.

Eidem. 244.

Nihil eos, qui sanis decretis animum

πολλῶν ἰδὴ ἄξιον ὄντα θανάτου καὶ πρὸς πλείονος χρόνου, δι' ἐπιπραγχνίαν δὲ αὐτῶν φυλασσόμενα εἰς τὸ πῶς ἡλικίας πρὸς μεταγῶσιν καὶ ἡμῶν.

Συνεσίῳ. σμζ.

Ὁ βέβαιον μαθεῖν οὐ τομὴν ἔστιν, ἀλλ' ἕως ἀσφαλές, εἰ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχει θεός, εἰ μηδὲν πρὸς κτῆτα ποτε, αἰεὶ ἔστι καὶ πατήρ. εἰ δὲ αἰεὶ ἔστι πατήρ, αἰεὶ ἔχει τὸν υἱόν. συναΐδιος ἄρα ὁ υἱὸς τῷ πατρί.

Ερμίνῳ κόμμη. σμδ.

Εἰ καὶ σοὶ ἀνίκως ἦν μέλει δῦρο, ὡς ἔγραψας, ἡ Μονταίου ἐλασφημία. ἀλλ' ἀρχαία ἔστι καὶ μακρὰ σπιπέδονα πολλή, ἐρασσεμένη καὶ λώβη καὶ λύμνη. ἀεὶ δὲ πρὸς τὸ πᾶν αὐτῶν καὶ φεύγειν καὶ ἀποπέμπεσθαι, πρὸς αὐτῶν πικτεῖν βλάβη τῇ ψυχῇ δωμαμένη, ὅση αὐτὸς εὐ, ἐκ τῆς πλάνης τεχνίτης. μαγαλείως γὰρ καὶ παιδοκτονίας, μοιχείας τε καὶ εἰδωλολατρείας συνήθεται. καὶ δάμοσι χαλεπῶς συγκρετῆται, ἡς ὁ μετέχων, σκηνῶν εὐθύς ἀναπύμπλαται.

Τῷ αὐτῷ. σμγ.

Πολλὴς μὲν δέεται μακροχρόσια ἢ παρὰ τὴν τῆς διασεβείας, ὡς ἐν συντόμῳ δὲ φράσαι, ἀνελεῖν ἀπεδάξαι τὸ πᾶν ἀνάγει πνεῦμα. Ὅχι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς πεντηκοστῆς ἔπιφοιτῆσαι τῶν τοῖς ἱεροῖς λέγουσιν ἀποστόλοις, ἀλλ' ἐς ὑπερον μακρὰ, Μονταίου ἀλακοσούτος δεδύσθαι, ἀνθρώπου ἐδέν μὲν βαρὺ, ὡς ἔποι φασί, πρὸς ἀλάτῃς, μοιχῶ δὲ φανεράς ἐαλωκίτος. καὶ τῷ χατορθώματι τῶν λευφάνειας λέγουσιν πέπις εὐαδῶ.

Τῷ αὐτῷ. σμδ.

Οὐδὲν ὀνίησινησεία τοὺς ὑγιέπμη πρὸς.